

[Maisted]

valutapolitik, samarbejdet i EF, der betyder, at vores renteniveau følger det internationale marked. Det betyder en faldende rente, det betyder en stærk krone, og det betyder en fast valutapolitik. Det er præcis det, det danske samfund har behov for, og derfor er denne diskussion kun et udtryk for venstrefløjs-partiernes totale afmagt over for det, der er sket. De har sovet i timen.

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Hr. Ivar Nørgaard startede med at sige, at pengepolitikken havde fået en stedmoderlig behandling her i folketinget. Det kan jeg i og for sig måske ikke være uenig med hr. Ivar Nørgaard i, men så kan man jo spørge: hvis er skylden? Er det ministerens skyld, regeringens skyld, eller er det folketingets politisk-økonomiske udvalg, der ikke har anmodet om at få nogle drøftelser af eller redegørelser for det, der er foregået på det pengepolitiske område?

Personlig har jeg da i og for sig savnet lidt mere interesse i folketinget for det pengepolitiske. Jeg kunne tænke mig, at min forgænger, hr. Ivar Nørgaard, har haft det på samme måde, at man vel – som det også er blevet sagt – fører lange diskussioner om finanslov og økonomisk politik, men ikke har beskæftiget sig så meget med det pengepolitiske område. I den seneste tid er opmærksomheden blevet vakt over for det pengepolitiske, og det har jeg i og for sig ikke noget imod.

Hr. Ivar Nørgaard stillede en række spørgsmål. Han var betænkelig ved, at kro-neobligationerne pludselig skulle begynde at vende tilbage, f.eks. hvis D-marken blev revalueret eller der skete andre internationale forskydninger. Det er ikke vores erfaring – heller ikke fra tidligere tider – at sådanne forskydninger i sig selv udløser store ændringer i de dispositioner, man har foretaget, men skulle det ske – og det er jo et større beløb, vi taler om på nuværende tidspunkt – må vi vel også sige, at vi har så store valutamæssige beholdninger, at det nok ikke ville skabe de helt store problemer i så henseende.

Hr. Ivar Nørgaard spurgte også, om jeg var enig i, at hvis der skete internationale ting, som skabte store problemer for dansk økonomi, kunne en deliberalisering og en renteforhøjelse komme på tale. Hvis der opstår sådanne situationer, må det vel først og

fremmest være regeringens opgave at vurdere, hvordan de tackles, så de gør mindst mulig skade i den målsætning og det sigte, som man har med den indenlandske politiske udvikling.

Jeg føler mig ikke overbevist om, at en større kontrol eller en mindre liberalisering ville være instrumenter, der i sig selv ville løse nogen problemer, men det måtte man i givet fald overveje at se på. Jeg tror, at det måske snarere kunne skabe større problemer, end det kunne løse problemer.

Med hensyn til renteforhøjelse har det mål, som regeringen har haft for vores rentepolitik, netop været at skabe en større aktivitet i samfundet, og hvis man begynder at føre rentepolitik, altså med en højere rente, hvilke skadevirkninger vil det så have på beskæftigelsen, hvilke skadevirkninger vil det have på produktionen, hvilken indflydelse vil det have med hensyn til at kunne løse de problemer, som vi jo stadig væk har i samhandelen med udlandet? Der vil være mange ting, som måtte gå ind i en sådan vurdering.

Hr. Ivar Nørgaard er også bekymret for, om forbrugslånene i sig selv er fremmede for et stigende forbrug herhjemme. Det har vi ikke rigtig nogen muligheder for at vurdere, hr. Ivar Nørgaard, men i det samlede forbrugsmønster er det i hvert fald min vurdering på nuværende tidspunkt, at denne liberalisering af forbrugslånene ikke i sig selv har været fremmede i stor udstrækning for det danske forbrug. Derimod har lempelsen i forbrugslånene nok haft en positiv indflydelse på en række erhvervsinvesteringer.

Der blev nævnt et eksempel med en ejendomsrådgiver, som kunne optage sådanne finanslån og så bruge dem til udlån. Jeg har også hørt det eksempel. Jeg ved ikke, om det er et enestående tilfælde eller det er noget, der eventuelt kan brede sig, det skal jeg ikke kunne sige noget om, men jeg må nok indrømme, at det ville være svært at træffe foranstaltninger mod det. Man kan nok forbyde ejendomsrådgivere at optage forbrugslån, fordi de genudlåner dem i forbindelse med hushandler, men man kan vel ikke forbyde, at en ejendomsrådgivers kone eller en anden lader sig registrere for på den måde at kanalisere det ud. Jeg tror, vi må sige, at det ville være vanskeligt at træffe afgørende foranstaltninger, som kunne sikre, at det ikke fandt sted.